Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 106301 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 18 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 23 september 2011 in België aan in het bezit van een visum type D, in het kader van gezinshereniging met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 8 december 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart als familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 8 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 19 maart 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:*

Naam: R.D.
Nationaliteit: India

(…)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:
Artikel 42quater, §1, 4°van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.
Uit de informatie van het rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 21.06.2012 alleenstaande is en woonachtig te Sint-Truiden.
Betrokkene werd uitgenodigd om documenten aan te brengen die haar sociale en economische integratie in België aantonen zoals vereist in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt volgende documenten voor:
PV slagen en verwondingen: betrokkene legde op 18.05.2012 een verklaring af bij de politiediensten van Luik. Behalve de verklaring en het pv dat werd opgemaakt zijn er geen bijkomende bewijzen zoals foto's, dokterattesten of raadplegingen of opname in een ziekehuis dat voldoende kan staven dat betrokkene zich wel degelijk in een situatie van huiselijke geweld bevond.
Dagvaarding in vernietiging van een huwelijk: de echtgenoot van betrokkene diende op 29.10.2012 een dagvaarding in om het huwelijk te laten vernietigen. Uit de dagvaarding blijkt echter dat betrokkene zelf om de vernietiging van het huwelijk vraagt.
De dagvaarding in nietigverklaring van het huwelijk wordt betwist en tot op heden heeft er geen pleidooi plaatsgevonden.
Uit geen van de bovengenoemde elementen die aangebracht werden, blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst nadelige gevolgen voor betrokkene zou hebben die haar verblijf in België noodzakelijk maken.
Gelet bovendien op het feit dat betrokkene en haar echtgenoot slechts voor een korte periode een "gezinscel" vormden; minder dan 2 jaar met elkaar gehuwd waarbij er sprake is van regelmatige echtelijke discussies; gelet op het feit dat er uit hun huwelijk geen Belgische kinderen geboren zijn en dit dus geen bijkomend bewijs zou zijn dat betrokkene in België verankerd zou zijn omwille van schoolopleiding; gelet op het feit dat betrokkene pas sinds 23.09.2011 in belgië verblijft en het dus onwaarschijnlijk is dat betrokkene een volledig sociaal netwerk heeft opgebouwd dat een terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen ; gelet op de nog relatief jonge leeftijd van betrokkene (36j);gelet op het feit dat betrokkene verder geen bewijzen van culturele of sociale integratie voorlegt; wordt het verblijfsrecht van betrokkene wordt ingetrokken."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Waar de verzoekster in fine van haar verzoekschrift om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel verzoekt, merkt de Raad op dat deze vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een van rechtswege schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft. De verzoekster heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing.

2.2. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"*Aangezien de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in de bestreden beslissing verwijst naar artikel 42 quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet, namelijk dat er geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten meer is: verzoekende partij zou sinds 21 juni 2012 alleenstaande zijn en een terugkeer naar het land van herkomst zou voor haar geen nadelige gevolgen hebben;*
Aangezien als grondslag van de bestreden beslissing werd aangehaald: het feit dat verzoekende partij en haar echtgenoot slechts voor een korte periode een "gezinscel" vormden, minder dan 2 jaar met elkaar gehuwd zijn met regelmatige echtelijke discussies, uit hun huwelijk geen Belgische kinderen werden geboren, het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij een volledig sociaal netwerk heeft opgebouwd en er geen bewijzen van culturele of sociale integratie werden voorgelegd;
Aangezien omwille van deze redenen het recht van verblijf van verzoekende partij werd ingetrokken;
Dat nochtans verzoekende partij geprobeerd heeft om samen te leven met haar partner;
Dat verzoekende partij ondanks het huiselijke geweld, geprobeerd heeft om verder met haar echtgenoot te leven;
Dat echter het samenleven onmogelijk werd zodat verzoekende partij uiteindelijk besliste om de echtelijke woonst te verlaten;
Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet zondermeer als reden aanhalen dat men het grondgebied van België moet verlaten op grond van artikel 42 quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet omdat men niet meer samenwoont;
Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde zonder de juiste feitelijke omstandigheden na te gaan waarom ; verzoekende partij noodgedwongen de echtelijke woning diende te verlaten;
Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de verantwoordelijkheid heeft om alle relevante gegevens of informatie te verzamelen en om aan correcte feitenvinding te doen alvorens een beslissing te nemen;
Dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van een gebrekkig onderzoek of onvolkomen dossier zodat geoordeeld werd in strijd met de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en met artikel 62 van de Vreemdelingenwet zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd;"

3.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, met name stelt verzoekster:

"*Aangezien uit het hogervermelde duidelijk gebleken is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie nagelaten heeft de oorzaak van het verlaten van de echtelijke woonst door verzoekende partij te controleren;*
Dat echter meer inspanningen mogen verwacht worden van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij het samenstellen van het administratief dossier op grond waarvan men moet oordelen over het recht van verblijf van personen, in casu verzoekende partij;
Dat het bijgevolg duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending in zich draagt van het zorgvuldigheidsbeginsel;"

3.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en betoogt zij:

"*Dat het artikel 42 quater, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in een aantal gevallen het familielid zijn verblijfsrecht toch niet verliest, ook al voldoet het niet langer aan de voorwaarden voor gezinshereniging;*
Dat dit artikel bepaalt dat wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is met de EU-burger die men begeleid of vervoegd heeft, het familielid zijn verblijfsrecht niet verliest indien bijzonder schrijnende

situaties dit rechtvaardigen en voor zover betrokkene aantoont werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet;
Dat artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet immers het volgende bepaalt:
"Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :
1 ° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;
2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, §
2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;
3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;
4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste
lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico 's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. "
De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten impliceren beiden een schending van artikel 42quater, § 4,° van de Vreemdelingenwet;
Dat verzoeker immers, voldoet aan één van de voorwaarden om te kunnen genieten van de uitzonderingsbepaling van artikel 42 quater, §4 van de Vreemdelingenwet;
Dat verzoeker, verwijzende naar het aangehechte stukkenbundel, aantoont dat zij werkneemster is, dat zij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, 4° om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt;
De voorwaarden van artikel 42 quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet blijkens deze stukken derhalve vervuld zijn;
Dat om in aanmerking te kunnen komen voor het hierboven vermelde geval waarin het verblijfsrecht niet wordt beëindigd, is vereist dat de Dienst Vreemdelingenzaken op het ogenblik van het beëindigen over indicaties beschikt dat de houder van het verblijfsrecht onder de beschreven situatie in artikel 42 quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet valt;
Dat er indicaties zijn dat verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet;
Dat het bijgevolg duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending in zich draagt van het het artikel 42 quater, § 4 van de Vreemdelingenwet;"

Gelet op hun onderlinge samenhang, worden deze middelen samen onderzocht en behandeld.

3.4. De verwerende partij antwoord in haar nota met opmerkingen als volgt:

"*Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel voert zij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel voert zij de schending aan van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.*
Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft verzoekster in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Verwerende

partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).
Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)
De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt immers met verwijzing naar de toepasselijke bepaling, zijnde artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster. Er wordt tevens gemotiveerd waarom de bewijsstukken die in het licht van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet werden voorgelegd, niet volstaan om aan te tonen dat een terugkeer naar het land van oorsprong nadelige gevolgen zou hebben welke haar verblijf in België noodzakelijk maken. Verzoekster heeft er kennis van kunnen nemen en bijgevolg, kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt, (zie: R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)
De in het verzoekschrift geuite kritiek toont tevens aan dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie: R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78.646)
Bijgevolg, schendt de bestreden beslissing geenszins de formele motiveringsplicht.
Waar verzoekster inhoudelijk kritiek levert op de bestreden beslissing, voert zij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad heeft dienaangaande reeds het volgende geoordeeld:
"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevensf of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; zie ook: R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)
Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster tevens geschonden acht, legt aan verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 14 februari 2006, nr. 154.954; R.v.St., 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (R.v.V., 24 januari 2011, nr. 54.807)
In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, toont een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aan dat die beslissing niet louter steunt op de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging is tussen de echtgenoten:
"Uit de informatie van het rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 21.06.2012 alleenstaande is en woonachtig te Sint-Truiden.
Betrokkene werd uitgenodigd om documenten aan te brengen die haar sociale en economische integratie in België aantonen zoals vereist in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.
Betrokkene legt volgende documenten voor:
- PV slagen en verwondingen: betrokkene legde op 18.05.2012 een verklaring af bij de politiediensten van Luik. Behalve de verklaring en het pv dat werd opgemaakt zijn er geen bijkomende bewijzen zoals foto's, doktersattesten of raadplegingen of opname in een ziekenhuis dat voldoende kan staven dat betrokkene zich wel degelijk in een situatie van huiselijk geweld bevond.
- Dagvaarding in vernietiging van een huwelijk: de echtgenoot van betrokkene diende op 29.10.2012 een dagvaarding in om het huwelijk te laten vernietigen. Uit de dagvaarding blijkt echter dat betrokkene zelf om de vernietiging van het huwelijk vraagt.
De dagvaarding in nietigverklaring van het huwelijk wordt betwist en tot op heden heeft er geen pleidooi plaatsgevonden.
Uit geen van bovengenoemde elementen die aangebracht werden, blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst nadelige gevolgen voor betrokkene zou hebben die haar verblijf in België noodzakelijk maken.
Gelet bovendien op het feit dat betrokkene en haar echtgenoot slechts voor een korte periode een "gezinscel" vormden; minder dan 2 jaar met elkaar
gehuwd waarbij er sprake is van regelmatige echtelijke discussies; gelet op het feit dat er uit hun huwelijk geen Belgische kinderen geboren zijn en dit dus geen bijkomende bewijs zou zijn dat betrokkene in België verankerd zou zijn omwille van schoolopleiding; gelet op het feit dat betrokkene pas sinds 23.09.2011 in België verblijft en het dus onwaarschijnlijk is dat betrokkene een volledig sociaal netwerk heeft opgebouwd dat een terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen; gelet op de

nog relatief jonge leeftijd van betrokkene (36j); gelet op het feit dat betrokkene verder geen bewijzen van culturele of sociale integratie voorlegt; wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken".
Uit voorgaande blijkt dat verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen en feitelijke gegevens van het dossier welke zij kende op het ogenblik van het nemen van de bestreden.
Inzake de reden waarom verzoekster noodgedwongen de echtelijke woonst diende te verlaten, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij te oordelen dat het "PV slagen en verwondingen" op zich, bij gebrek aan bijkomende bewijzen, niet voldoende kan staven dat verzoekster zich wel degelijk in een situatie van huiselijk geweld bevond.
Bijgevolg, kan verzoekster evenmin ernstig voorhouden dat verwerende partij de feitelijke gegevens niet op een correcte wijze zou hebben beoordeeld.
Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat verwerende partij in alle redelijkheid tot haar beslissing is gekomen.
Verzoekster slaagt er dus niet in aan te tonen met welke elementen die verwerende partij kende op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden.
De bestreden beslissing schendt derhalve geenszins de materiële motiveringsplicht, noch het zorgvuldigheidsbeginsel.
Inzake de vermeende schending van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het
bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verwerende partij kon op het moment van het tot stand komen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe overtuigingsstukken die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift en waaruit zou moeten blijken dat zij over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. Die stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd, (zie: R.v.St., 1 september 1999, nr. 81.172; R.v.St., 19 november 2002, nr. 112.681)
Ten overvloede en zoals reeds werd opgemerkt, toont het "PV slagen en verwondingen" op zich, bij gebrek aan bijkomende bewijzen, niet voldoende aan dat verzoekster zich wel degelijk in een situatie van huiselijk geweld bevond, zodat niet voldaan is aan de voorwaarden voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.
Het eerste middel, het tweede middel en het derde middel zijn niet ernstig."

3.5. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Verzoekster meent immers dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van een gebrekkig en onvolkomen onderzoek daar zij meent dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd aangezien zij voldoet aan de uitzonderingssituatie bepaald in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat verweerder hieromtrent geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht zodat er tevens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel dient bijgevolg te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.
Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).
Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De Raad benadrukt daarenboven dat in casu de bestreden beslissing geen uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Bijgevolg komt het aan de administratie toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals de beëindiging van het verblijfsrecht, te treffen.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin gedurende de eerste drie jaar van het verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie zijn.
In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat een einde werd gesteld aan het verblijf met toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:
4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:
"*Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijk vestiging meer tussen de echtgenoten. Uit informatie van het rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 21.06.2012 alleenstaande is en woonachtig te Sint-Truiden*."

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing niet waar deze aanduiden dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

3.7. Verzoekster stelt echter dat zij zich bevindt in de uitzonderingssituatie bepaald in artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt dat de beëindiging op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet niet van toepassing is wanneer bijzondere schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het bedoelde huwelijk, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en voor zover zij kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor zichzelf en haar familieleden, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en voor zover zij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt.

3.8. Waar verzoekster beweert het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld, stelt de Raad vast dat het administratief dossier daaromtrent verschillende indicaties bevat.
Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 5 september 2012 het gemeentebestuur van Sint-Truiden verzocht om een uitgebreid relatieverslag op te stellen waarbij moest worden nagegaan of er nog sprake was van een gezinscel tussen verzoekster en haar echtgenoot en tevens na te gaan wat de reden is van het stopzetten van de gezamenlijke vestiging.

Op 18 oktober 2012 werd het gevraagde relatieverslag, opgemaakt door de lokale politie van Sint-Truiden, overgemaakt aan de gemachtigde. Uit het relatieverslag blijkt de gezamenlijke vestiging werd stopgezet, met name woont heden de echtgenoot te Luik en de verzoekster te Sint-Truiden. Er wordt vermeld: "*Zij is de woning ontvlucht wegens familiale moeilijkheden*".
Het relatieverslag bevat tevens politionele informatie. Daaruit blijkt dat op 15 mei 2012 door een getuige aangifte werd gedaan bij de lokale politie van Sint-Truiden van het feit dat verzoekster door haar man mishandeld wordt en dat dit dossier voor verder onderzoek werd overgemaakt aan de politiezone Luik.
Voorts blijkt dat verzoekster op 18 mei 2012 een klacht indiende tegen haar man nadat ze in het openbaar slaande ruzie hadden, waarbij het PV-nummer wordt vermeld.
Ook blijkt dat de echtgenoot een klacht indiende tegen verzoekster inzake belaging en bedreigingen en dat verzoekster in dit dossier nog verhoord dient te worden.

Op 22 september 2012 werd de gemachtigde via het gemeentebestuur van Sint-Truiden op de hoogte gesteld van het feit dat verzoekster een verzoekschrift inzake dringende voorlopige maatregelen zou indienen voor het vredegerecht te Luik op grond van de artikelen 221-223 van het B.W. daar zij voorwerp is geweest van slagen en verwondingen.

Op 13 december 2012 maakte verzoekster een aantal documenten over, waaronder het PV van 18 mei 2012 opgemaakt door de politie van Luik naar aanleiding van de klacht van verzoekster tegen haar echtgenoot. Verzoekster voegde voorts een inleidend verzoekschrift toe inzake dringende maatregelen, ingediend bij het vredegerecht te Luik, gerechtsbrieven m.b.t. oproeping en verdaging van de zaak, en een dagvaarding in vernietiging van het huwelijk, waarvan wordt gemeld dat deze wordt betwist en de pleidooien nog niet hebben plaats gevonden.

Op grond van de stukken van het administratief dossier kan niet anders dan geconcludeerd worden dat de gemachtigde op de hoogte was van deze indicaties omtrent huiselijk geweld.

3.9. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing evenwel niet wordt gemotiveerd omtrent de eventuele toepasbaarheid van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

De stukken die door verzoekster werden voorgelegd worden enkel bekeken in het licht van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt: "*Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, dienst leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*."

Inzake het voorgelegde PV van 18 mei 2012, motiveert de gemachtigde als volgt:
"*Betrokkene legt volgende documenten voor:*
PV slagen en verwondingen: betrokkene legde op 18.05.2012 een verklaring af bij de politiediensten van Luik. Behalve de verklaring en het pv dat werd opgemaakt zijn er geen bijkomende bewijzen zoals foto's, dokterattesten of raadplegingen of opname in een ziekenhuis dat voldoende kan staven dat betrokkene zich wel degelijk in een situatie van huiselijk geweld bevond."

3.10. De Raad stelt vast dat de gemachtigde zich voor de afwijzing van het voorgelegde PV tevreden stelt met de motivering dat er geen bijkomende bewijzen werden voorgelegd zoals foto's, doktersattesten of raadplegingen of opnames in een ziekenhuis die voldoende staven dat betrokkene zich wel degelijk in een situatie van huiselijk geweld bevond.
Ten dezen merkt de Raad op dat onder huiselijk geweld kan worden begrepen de aantasting van de persoonlijke integriteit door lichamelijke, geestelijke of seksuele geweldpleging, belaging en bedreiging waarbij de ernst van de geweldpleging kan variëren van licht naar zeer zwaar. Het gegeven dat er geen bewijzen werden voorgelegd van lichamelijke verwondingen of van de verzorging van lichamelijke verwondingen wil niet zeggen dat er verzoekster zich niet in een situatie van huiselijk geweld bevond.

3.11. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zelf refereert naar "*regelmatige echtelijke discussies*" en dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op basis van het uitgebreide relatieverslag van de lokale politie van Sint-Truiden op de hoogte was van relevante politionele informatie, zoals met name: de aangifte op 15 mei 2012, in tempore non suspecto, door een getuige van het feit dat verzoekster door haar man wordt mishandeld, de klacht ingediend op 18 mei 2012 door verzoekster tegen haar echtgenoot en de klacht ingediend door de echtgenoot tegen verzoekster op 14 juni 2012. De gemachtigde was ook op de hoogte van relevante juridische informatie, met name het verzoek om dringende voorlopige maatregelen en de dagvaarding in vernietiging van een huwelijk.

De Raad herinnert er aan dat bij een beëindiging van het verblijf, dat niet geschiedt op de aanvraag van de betrokkene, het de taak van de gemachtigde is om op een zorgvuldige wijze zijn beslissing voor te bereiden en zich ervan te vergewissen dat verzoekster niet onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet valt.

Niettemin achtte de gemachtigde het niet nodig verder onderzoek te verrichten naar de slagen en verwondingen of het huiselijk geweld waarvan de verzoekster het slachtoffer zou zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde zelfs maar een poging heeft gedaan om na te gaan welk gevolg aan de klacht van verzoekster van 18 mei 2012 werd gegeven.

Van de gemachtigde mag daarenboven verwacht worden dat hij zich minstens volledig laat inlichten betreffende de in tempore non suspecto neergelegde aangifte dd. 15 mei 2012 van de persoon die getuige was van het huiselijk geweld tegen verzoekster, des te meer nu de verzoekster slechts kennis kan krijgen van de gevolgtrekkingen uit de aangifte nadat de procureur beslist dat diens onderzoek ten einde is. De Raad stelt vast dat in het uitgebreide relatieverslag van de politie van Sint-Truiden het relevante dossiernummer van deze aangifte werd vermeld alsook het gegeven dat het dossier voor verder onderzoek werd overgemaakt aan de politiezone Luik waardoor de gemachtigde alle gegevens in handen had om deze zaak verder te onderzoeken.

Zoals de verzoekster stelt in het verzoekschrift diende de gemachtigde in casu verder onderzoek te verrichten en volstaat het niet te stellen dat het gepleegde huiselijk geweld niet bewezen is, indien er overeenstemmende vermoedens zijn die op het bestaan van geweld wijzen.
Daargelaten de vraag of verzoekster in aanmerking komt voor de uitzonderingssituatie bedoeld in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de gemachtigde ten dezen zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid.
De zorgvuldigheidsplicht werd niet nageleefd.

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. W. MOMMAERS,	Toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

W. MOMMAERS M. MAES